

A Fővárosi Ítéltábla a Pf/6. sorszámú kiegészítő ítéletével az

kiegészítette. ítélet rendelkező részét

Budapest, 2024. november 14.

Dr. Hercsik Zita s. k.

a tanács elnöke

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.386/2024/4/II.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Biczi és Turi Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Turi György ügyvéd

Az alperes

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Káposztás Zoltán Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Káposztás Zoltán ügyvéd

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 40.P.21.153/2024/4.

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a cégl (alperes címe) részére 300.000 (háromszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Keresetében a felperes az alábbi helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az alperest: „Helyreigazítás: portálunk 2024. március 17. napján közzétett, „cikk címe” című cikkében valótlan tény híreszteltünk akkor, amikor a egyéb érdekelt1 azon állítását közzöttük, miszerint felperes kérte egyéb érdekelt1 urat arra, hogy engedje meg rokonának, hogy befektessenek a üzletlanc magyar leányvállalatába. Ezzel szemben a valóság az, hogy felperes nem kérte sem egyéb érdekelt1től, sem a üzletlanc kereskedelmi multi bármely tulajdonosától, képviselőjétől és munkavállalójától azt, hogy engedje meg rokonának, hogy befektessenek a üzletlanc magyar leányvállalatába”.

[2] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, miszerint a valóságnak megfelelően számolt be arról, hogy a üzletlanc vezérigazgatója mit nyilatkozott egy nemzetiségű lapnak, melyről szóló hírt az portál2 sajtószervtől vett át. A cikkben a felperes álláspontját is megjelenítette, továbbá nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a két egymásnak ellentmondó álláspont közül melyik tekinthető igaznak. Az általa közöltek a közéleti vita során nyilvánosságra hozott állításokat mutatták be. Hivatkozott az Alkotmánybíróság 34/2017. (XII. 11.) AB határozatának indokolására és az EJEK kapcsolódó gyakorlatára.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 300.000 forint + áfa, mindösszesen 381.000 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Felhívta a felperest 36.000 forint illetéknek az állam javára történő befizetésére.

[4] Érdemben a keresetet a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdésében foglaltak alapján bírálta el. Abból indult ki, hogy a cikk témája közéleti ügy.

[5] Nem fogadta el a felperes azon előadását, mely szerint a sérelmezett közlés nem mint minisztert hanem mint magánszemélyt érinti, mivel az konkrétan a személyére és rokonaira vonatkozott. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a közlés közügy jellegét hangsúlyozta, tekintettel arra, hogy a cikk tartalma az olvasó számára egyéb érdekelt szavait idézve azt fejezi ki, hogy a magyar miniszter a hazai piacon vezető pozíciót betöltő multinacionális élelmiszerkereskedelmi lánc vezérigazgatóját arra kívánja rávenni, hogy engedje meg rokonsága valamely tagjának a cégbe történő befektetést, engedjen számára részesedést, cserébe a piaci környezet a cég számára kedvezőbbé válik. A téma olyan közügy, amely országos nyilvánosságra tartozik, akár valós, akár valótlan állítás. A cikk egészét, egyéb érdekelt további nyilatkozatát a PK 12. számú állásfoglalás II. pontja alapján értékelve azt állapította meg, hogy a leírtak azt fejezik ki, miszerint egyéb érdekelt a felperes rokonait, mint befektetőket és az államot, mint a részesedést szerzőt egy tekintet alá veszi, azaz összefonódást lát a magyar állam és a miniszter rokonai között gazdasági szempontból. A felperest a közlések közvetlenül, ugyanakkor közéleti vita kapcsán érintik.

[6] Jelentőségét látta a sérelmezett közléshez kapcsolódó szöveggörnyezetnek, mivel a cikk azt is kifejezésre juttatta, hogy nem saját állítását közli, hanem a üzletlánc-ország Csoport vezérigazgatóját. A cikk első bekezdése tartalmazza, hogy egyéb érdekelt vezérigazgató országai élelmiszer szaklapban tett nyilatkozatáról számol be, a második bekezdés megjelöli a hír forrását, az nemzetiségű szaklap pénteki cikkét, illetve az azt szemléző portál² sajtóterméket, amely idézte a vezérigazgató nyilatkozatát azzal kapcsolatban, hogy a felperes miniszteri különadókkal és árbefagyasztással „zaklatja” a nagy élelmiszerláncokat. A üzletlánc-csoport úgy reagált, hogy egyrészt feljelentést tett az Európai Bizottságnál, másrészt átszervezték a magyarországi üzletlánc működését, védendő a céget „felperes karmaitól”. Ezt követi a sérelmezett mondat, amely szintén tartalmazza a közlés forrását, az idézőjelben szerepeltetett közlés pedig nyelvtanilag is egyértelműen kifejezi, hogy az nem az újságírótól, hanem szó szerint egyéb érdekeltől származik.

[7] Jelentőségét látta annak is, hogy bár a híresztelő felel az általa átvett tartalmak valóságáért, azonban a fenti körülményekre figyelemmel az alperes nem arról tudósít, hogy a felperes rokonai számára zsarol ki befektetési lehetőséget a üzletlánc Magyarországtól, hanem arról, hogy a üzletlánc-ország vezérigazgatója ezt állítja nyilvánosan. A cikk a szintén

egyéb érdekelttől származó, a napilap számára adott nyilatkozatból is idéz, mindezzel együtt az olvasó számára ez azt jelenti, hogy a üzletlánc-ország vezérigazgatója elmondása szerint a magyar állam a magyar miniszter rokonságának befektetése útján kívánna részesedéshez jutni a üzletlánc magyarországi leányvállalatában, amennyiben ez megoldható, úgy a cég helyzete is javulna a bevezetett különadó és árstop ellenére.

[8] Az elsőfokú bíróság hivatkozott a PK 14. számú állásfoglalás szerint a sajtószerv bizonyítási kötelezettségére a sajtóközlemény valóságát illetően, ugyanakkor figyelemmel volt a 34/2017. (XII. 11.) AB határozatban kifejtettekre is. Úgy ítélte meg, hogy bár a megjelenés helyszíne nem sajtótájékoztató volt, azonban a bírói gyakorlat az AB határozatban megjelenő jogelvet szélesebb körben értelmezi (BDT.2010. 2308. II. pont). Az alperes közügyek vitájának körében az adott személy felperest érintő kijelentéseiről hűen tájékoztatót, saját értékelés nélkül, helyt adott a felperes cáfolatának is. Ez utóbbi akként történt meg, hogy az írás szerepeltette a egyéb érdekelt³ ugyanekkor és ugyanezen egyéb érdekelt¹-féle nyilatkozatra vonatkozó válaszát, melyet a portál³ számára adott, miszerint „a kiskereskedelmi különadót az Európai Unió Bírósága nyilvánította jogszerűnek, ezek a tények, minden más állítás alaptalan”.

[9] Nem osztotta azt a felperesi álláspontot, mely szerint a cikkben szerepeltetett fenti egyéb érdekelt³i válasz nem egyenértékű azzal, mintha a felperesnek, mint magánszemélynek a megkeresésére került volna sor. A felperes kiemelten fontos és közismert közszereplő, miniszter. Az írás nem a magánéletére vonatkozó közlést tartalmaz, az, hogy a rokonságának a befektetése került szóba, nem utalja a közlést a magánszemély magánéletére tartozó területre. Az a közlés, hogy magyar miniszter saját rokonai számára kíván kiereszkolni befektetési lehetőséget a harmadik legnagyobb magyarországi élelmiszerkereskedelmi láncba, cserébe államilag biztosítana előnyt a cég számára, kifejezetten közérdeklődésre számot tartó közéleti ügy, annak nyilvános megvitatása elemi közérdek. Ez a tartalom a felperes közszereplői státuszával összekapcsolódik, arról nem választható le. A felperes ugyanezen nyilatkozat kapcsán kapott egy másik sajtószervtől lehetőséget a válaszadásra, mely lehetőséggel élt is, a válasza nyilvánosságra került, amely azt tartalmazta, hogy egyéb érdekelt¹ közlése alaptalan állítás, ezt jelenítette meg az alperes is a saját cikkében, megjelölve a válasz forrását is.

[10] Arra tekintettel, hogy a kifogásolt közlés a felperest, mint politikai közszereplőt érintette, a egyéb érdekelt³ felé címzett kérdés a cikk megjelenését megelőzően megfelelő helyre került megküldésre, arra a címzett válaszolt, a válasz az írásban megjelenítésre került. A sajtószervet nem terheli olyan kötelezettség, hogy az ugyanazon időben megjelenő cikkében a saját nevében is feltegye ugyanezen kérdéseket. Nem tételezhető fel ugyanis a kormány részéről, hogy ugyanezen kérdéshez kapcsolódóan a különböző sajtószervek részére eltérő nyilatkozatot tegyen. A részletesebb válaszadás lehetősége elképzelhető, azonban a különböző sajtószervek egyazon időpontban azonos tartalmú hírt hoztak le, ebben az időkeretben kellett értelmezni a kormányzati választ. A minisztert érintő kérdések vonatkozásában adott választ a közéleti témában a felperes részéről érkezett válaszadásnak kellett tekinteni. Ezt támasztja alá egyéb érdekelt¹ részletes nyilatkozata, annak szöveggörnyezete is.

[11] Összességében tehát az elsőfokú bíróság megítélése szerint megállapítható volt, hogy a közlés egyéb érdekeltl tényállítása, melyet az alperes híresztelt, azt azonban jogszerűen tette, az eredeti közlés idézése útján, az olvasó számára jól felismerhetően téve egyértelművé az eredeti forrást is.

[12] A perköltségviselés kérdésében a Pp. 83. §-a alapján határozott. A megbízási szerződéssel igazolt ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte a felperest. A feljegyzett eljárási illetékről a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján határozott.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés meghozatalát indítványozta az alperes perköltségben marasztalása mellett.

[14] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a perbeli közlemény közéletben betöltött szerepét, a sajtószerv szándékát, tévesen minősítette a közlemény tartalmát és a cikkbe épített, a megkeresésére vonatkozó közleményrészt.

[15] Az Alkotmánybíróság gyakorlatára, a hazai és nemzetközi jogi szakirodalomra utalással sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság szintisztán a személyiségi jogok megvédésében betöltött szerepe szempontjából elemezte a sajtó-helyreigazítás intézményének szerepét, holott annak ugyanolyan fontos szerepe van a sajtóba vetett bizalom megerősítésében, illetőleg abban, hogy az állampolgárok valós és hiteles információk alapján tudják kialakítani véleményüket a közélet fontos kérdéseiről. A sajtó-helyreigazítás fontos eszköze annak, hogy az állampolgárok valós információkat szerezzenek a kormányzat gazdaságpolitikai döntéseinek háttéréről, véleményüket ne egy valótlán, a gazdaságpolitikai okokat önös érdekekre cserélő érvelés alapján alakítsák ki.

[16] Álláspontja szerint az alperes – az elsőfokú bíróság megítélésével szemben – nem tett eleget annak – az EJEB és az Alkotmánybíróság jogértelmezése alapján kialakult – hármas követelményrendszernek, melynek fennállása esetén a sajtószerv a híresztelés miatt mentesül a valóság bizonyításának kötelezettsége alól.

[17] Hivatkozott az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdésének, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45. § (2) bekezdésének, a PK 14. számú állásfoglalás I. pontjának rendelkezéseire, továbbá a kapcsolódó bírói gyakorlatra, azon álláspontjának alátámasztására, mely szerint a sajtószerv akkor jár el helyes és elvárható módon, ha a közzététel előtt ellenőrzi a cikk tartalmát, mindkét fél számára lehetőséget biztosít álláspontjának bemutatására és nem jár mások személyiségi jogainak sérelmével. Ennek

hiányában a közlemény nem képes betölteni a kiegyensúlyozott tájékoztatás követelményét. Az alperes akkor járt volna el helyesen, ha maga is megkeresi a felperest, tájékoztatja arról, hogy milyen róla szóló közlést kíván közzétenni és lehetőséget biztosít az erre való reagálásra. Az írás nem egy sajtótájékoztatónak közvetítése, hanem egy szerkesztett interjú utánközlése. Az írás nem tükrözi teljes egészében híven az eredeti egyéb érdekelt interjú szövegét, ahhoz kiegészítéseket fűz, ezáltal más megítélés alá esik az EJEK gyakorlatban vizsgált cikkekhez képest. Az érintett személy válaszadási joga a sérelmet szenvedett fél szólásszabadságának része, nem a sajtó szabadságának korlátja, hanem a véleménynyilvánítási szabadság eszköze. Az olyan eljárás, ami megakadályozza az érintett álláspontjának részletes és pontos közlését, a véleménynyilvánítás korlátozásának minősül.

[18] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdésében, a 4. § (3) bekezdésében foglalt szabályokat, továbbá a sérti a jóhírnévhez való jogát, így az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében és a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében védett jogát, továbbá az Alaptörvény IX. cikkének (1) bekezdésében szabályozott véleménynyilvánítás szabadságához való jogát.

[19] Fellebbezési ellenkérelmében az alperes az elsőfokú határozat helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[20] Érvéle szerint sajtószerveként kötelessége a közérdeklődésre számot tartó ügyről tájékoztatni a nagyközönséget, a cikkben szereplő, egymásnak ellentmondó tényállítások valóságtartalmának vizsgálatára nem köteles. A üzletlánc vezetője nyilatkozatának elhangzását a felperes nem cáfolta, ezen nyilatkozat valóságtartalmáért pedig a nyilatkozó fél felel. Az írás szóról szóra idézte mind a üzletlánc vezető szavait, mind pedig a miniszternek a portál3.hu megkeresésére adott válaszát. Ezáltal az etikai szabályokat betartotta, a közérdeklődésre számot tartó ügyekben az érintettektől elhangzott valós tényeket nem hallgathatja el, az ellentmondó nyilatkozatokat nem véleményezte.

[21] Utalt arra, hogy a felperes az alperesi sajtószerv hitelességét több alkalommal megkérdőjelezte, részükre interjút nem ad, kérdéseikre nem válaszol, ezért több mint valószínű, hogy megkeresésük esetén sem adott volna választ. A miniszteri sajtófelelős pedig minden valószínűség szerint ugyanazt a választ adta volna, mint amit a portál3.hu számára. Hivatkozott továbbá a kormánytagok ügysző kapcsolódó nyilatkozataira is.

[22] A közügy jelleg és a közszereplői kérdéskör kapcsán a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat indokolásában, valamint a Ptk. 2:44. §-ában foglaltakra hivatkozott. Előadta, hogy üzletlánc-ország Csoport vezetőjének nyilatkozata közérdekű témában született, komoly nemzetközi visszhangot is kiváltott. A sajtónak kifejezetten feladata a közvélemény tájékoztatása a kiemelt közérdeklődésre számot tartó ügyekről, ez a közügyek szabad megvitatásának minősül.

[23] Hivatkozott arra is, hogy önkényesen kiragadott közlések tekintetében sajtóhelyreigazítás nem kérhető. Sajtószervként nem presszionálta az olvasót egyik irányba sem, nem igyekezett bármelyik állítás valóságtartalmát megkérdőjelezni. A sajtószerv híresztelés miatti objektív felelőssége alóli mentesülés körében pedig a 34/2017. (XII. 11.) AB határozatban foglaltakra hivatkozott, hangsúlyozva, hogy az írás kifejezetten tartalmazza a egyéb érdekelt² válaszát. Ebben a körben utalt a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatra és Kúria kapcsolódó gyakorlatára a 3145/2018. (V. 7.) AB határozatban foglaltakra, az EJEB gyakorlatára, a BDT.2010. 2308. számú eseti döntésre.

Mindezek alapján kiemelte, hogy az alperesi cikk a valóságnak teljes mértékben megfelel, valós tények, elhangzott nyilatkozatok kerültek rögzítésre, melyekből az olvasó az általa kialakított következtetést vonhatja le.

[24] Perköltségigényként a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján 300.000 forint + áfa megtérítésére tartott igényt.

[25] A felperes fellebbezése nem alapos.

[26] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet felülbírlata során a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, így – az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött. A felülbírlati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezéseket helytállóan ismertette, arra a másodfokú bíróság visszautal.

[27] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és az indokolásában kifejtett állásponttal egyetértett. A másodfokú bíróság megítélése szerint tényállításként szükséges értékelni egyrészt azt, hogy egyéb érdekelt¹ részéről elhangzott a kifogásolt nyilatkozat, miután az, hogy valaki valamit mondott, bizonyítható állítás. A közlés elhangzását a felperes sem vitatta. Tényállítás magának a közlésnek a tartalma is, tekintettel arra, hogy szintén igazolható állítás az, hogy a miniszter mit kért.

[28] Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdéskörben, hogy a cikk témája közéleti ügy, az a felperes által vezetett kormány gazdaságpolitikai kérdésekben való álláspontját, megnyilvánulásait érinti. Az első fokon eljáró bíróság a cikk tartalmát is helyesen rögzítette, azt okszerűen értékelte annak szöveggörnyezetére figyelemmel.

[29] Egyetért a Fővárosi Ítéltábla azzal az állásponttal, hogy egyéb érdekelt¹ állításának továbbadása híresztelésként értékelhető, ezért a sajtó-helyreigazítással érintett kijelentés valóságát főszabály szerint az alperesi sajtószervnek igazolnia kell, figyelemmel a PK 14. számú állásfoglalásban írtakra. Adott esetben azonban jelentőséget kellett tulajdonítani annak a lényeges körülménynek, hogy miután a közlés Magyarország gazdaságpolitikáját érintette, a közérdekű témához kapcsolódó nyilatkozatokról a sajtót tájékoztatási kötelezettség terheli. Figyelembe kellett vennie a bíróságnak a 34/2017. (XII. 11.) AB határozatban kidolgozott szempontrendszer annak vizsgálata során, hogy a híresztelés valóságtartalmaért a sajtószervet terheli-e bizonyítási kötelezettség.

[30] A másodfokú bíróság megítélése szerint az nemzetiségű szaklapban megjelent nyilatkozatról az alperes szöveghű tudósítást adott, saját értékelés kifejtése nélkül tájékoztatott és a közöltek forrását egyértelműen megjelölte. Megállapítható volt, hogy a sérelmezett, sajtó-helyreigazítással érintett közlés a cikk témájához szorosan kapcsolódik. Az alperes újságírója által használt kifejezésmód megfelelő volt, továbbá a felperes részére – bár másik sajtószerv útján – de a sajtó felkínálta a válaszadás lehetőségét. Az ennek eredményeként kapott kormányzati válasz, cáfolat a cikkben szerepel. Ezáltal a kiegyensúlyozott tájékoztatás követelményeinek az alperes mindenben eleget tett.

[31] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzített indokok alapján a másodfokú bíróság elfogadhatónak, megfelelőnek találta a egyéb érdekelt² megkeresését a válaszadás érdekében. Emellett hangsúlyozza azt, hogy amennyiben a felperes részletesebb cáfolatot kíván nyilvánosságra hozni, erre bármikor adott a lehetősége, széleskörű eszközrendszer áll rendelkezésére az álláspontjának részletesebb kifejtésére is.

[32] A felperes kiemelt közszereplő, a sajtó tájékoztatáshoz való jogának és az Alaptörvénybeli feladatának ellátásával, tájékoztatási kötelezettségével szemben a felperes személyiségvédelme háttérbe kell szoruljon, tekintettel arra is, hogy a felperes érvelésével szemben az volt megállapítható, hogy a közlés nem magánszemélyként érinti. Megállapítható volt az is, hogy az olvasók hiteles tudósítást kaptak, annak okán pedig, hogy mindkét érintett fél álláspontját megjelenítette az írás a cikk témáját képező közügyhöz kapcsolódóan, az olvasóközönség véleményét maga alakíthatja ki.

[33] Helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság azt is, hogy a közéleti kérdések körében az érintett státusza, közszereplői minősége kiemelt jelentőséggel bír, az Alkotmánybíróság értelmezése szerint is.

[34] Mindebből következően adott esetben az alperesi sajtószerv nem volt köteles ellenőrizni az nemzetiségű szaklapnak közérdekű kérdéshez köthetően nyilatkozatot adó

egyéb érdekeltl kijelentésének valóságtartalmát. Ilyen körülmények között pedig az alperesi sajtószerv helyreigazításra nem kötelezhető.

[35] A perköltségviselés kérdésében a Fővárosi Ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése szerint határozott. Perköltségigényként a felperes a megbízási szerződése alapján 300.000 forint + áfa megtérítésére tartott igényt, figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletre. A 2024. május 6. napján kelt megbízási szerződésből megállapíthatóan az a felperes által a Megbízó alperessel szemben kezdeményezett sajtó-helyreigazítás iránti peres ügygel kapcsolatos valamennyi eljárásban való jogi képviselőre terjed ki. A 8. pont értelmében a felek abban állapodnak meg, hogy a jelen megbízási szerződésben foglaltak teljesítéséért a Megbízottat egyösszegű 300.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj illeti meg. A másodfokú eljárásra tehát külön ügyvédi munkadíj kikötésére nem került sor, a jelen peres ügghöz kapcsolódó valamennyi eljárásra kikötött összegű munkadíjat pedig az elsőfokú bíróság – a másodfokú bíróság ítéletével jogerőre emelkedett – ítéletével megállapította a felperes terhére.

[36] A felperes a tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel meg nem fizetett 48.000 forint fellebbezési illeték megtérítésére is köteles a Pp. 83. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése alapján, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontjára, 46. § (1) bekezdésére és a 62. § (1) bekezdés f) pontjára tekintettel.

[37] Tájékoztatja a felperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2024. október 17.

Dr. Hercsik Zita s. k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s. k.
bíró

Dr. Kisbán Tamás s. k.
bíró